

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. Перник, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разглежда докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20231720102645 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на Б. В. Б., Д. Й. Б., В. Б. В. и А. Б. В. срещу Х. И. К..

В исквата молба се твърди, че ищите са семейство, като децата В. /19 г./ и А. /16 г./ дълго време мечтаели да имат куче от породата „*****“, родителите се съгласили, като през 2017 г. семейството закупило такова за сумата от 2000 лв. и го кръстили с името „Р.“, а като собственици в паспорта на кучето били вписани двете деца.

На 04.04.2023 г. Б. Б. завързал домашния любимец Р. за метален кол на ограда в двора на бившия завод „*****“ в ***** и в същия ден, около 10,15 ч. видял как друго куче от порода „*****“ напада неговото завързано на двора куче. Б. се намесил и кучето „*****“ избягало, но домашният му любимец лежал безжизнено на земята. Б. веднага закарал кучето във ветеринарна клиника, като след преглед ветеринарният лекар заключил, че кучето е със ***** и няма да оцелее с такава тежка травма, поради което било *****.

Всеки от ищите понесъл тежко загубата на домашния любимец – тъгували, през повечето време не общували с други хора, стоели вкъщи да гледат снимки и клипове на любимеца си, тъй като след 5 години отглеждане го приемали като 5-ти член на семейството, като два месеца след инцидента все още не могли да превъзмогнат инцидента. Изложени са съображения, че кучето има голямо родословие, чистокръвно е и струва не по-малко от 2000 лв.

В образуваното по жалба на ищеца досъдебно производство ответникът дал обяснения, от които се установило, че именно той е собственик на кучето *****. Твърди се, че с поведението си ответникът е нарушил задълженията си, произтичащи от чл. 172, т. 2 ЗВМД и чл. 177, т. 3 ЗВМД като собственик на домашен любимец да не създава опасност за други животни, както и да извежда кучето си на повод и намордник, доколкото проявява агресия.

При изложените твърдения и развити подробни съображения досежно материалната легитимация на ищите се иска ответникът да бъде осъден да заплати на всеки от

четиримата ищци по отделно сумата от **по 1000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени от смъртта на домашния им любимец Р., порода „*****“, причинена от нападение на собственото на ответника куче от порода „*****“, а на В. В. и А. В. – собственици – по **½ от сумата 2000 лв.**, съставляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, равняваща се на ½ от цената на кучето /или по 1000 лв. на всеки от тях/. Претендират разноски.

Ответната страна в отговора на исковата молба, подаден в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК, изразява становище за неоснователност на исковете. Признава, че е съдружник в „*****“ ООД със седалище ******, където се отглежда куче от порода „*****“ – вързано на двора, като е имало редки случаи, в които кучето се развързва само и ходи в двора на завода. Поддържа се, че дворът е ограден с масивна ограда и излизането от завода е невъзможно. Твърди, че не е запознат със събитията от 04.04.2023 г., като акцентира, че през пролетта на 2023 г. в района на двора са били прибрани от общински служители няколко бездомни кучета, които били агресивни към хора и са нападали и самото куче „*****“. Моли исковете да бъдат отхвърлени като неоснователни.

В условията на евентуалност въвежда **възражение за съпричиняване** на вредоносния резултат поради неполагане от стопанина на дължимата грижа за опазване здравето и живота на домашния любимец, тъй като същият бил малък по размери и вързан на оградата на завода отвън на място, до което има неограничен достъп за животни и хора.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно и субективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 50, вр. чл. 45 ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди и за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от смъртта на домашния им любимец Р., порода „*****“, причинена от нападение на собственото на ответника куче от порода „*****“.

Съгласно чл. 50 ЗЗД за вредите, произлезли от каквито и да са вещи, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор те се намират. Ако вредите са причинени от животно, тези лица отговарят и когато животното е избягало или се е изгубило.

От представеното копие на паспорт за домашен любимец – вкл. и представения за констатация в с.з. оригинал на същия, както и от показанията на свид. Д.В. и В.К., се установява, че през 2017 г. семейството на четиримата ищци започнало да отглежда като домашен любимец мъжко куче от порода „*****“, кръстено с името „Р.“, а като собственици на същото били вписани децата А. и В.В.

Не се спори, че на 04.04.2023 г. е настъпила смъртта на кучето Р. – след нападение от друго куче на територията на бивш завод „*****“, *****. От Епикриза от 04.04.2023 г., издадена от ветеринарна клиника „А.“ – гр. Перник се установява, че на 04.04.2023 г. кучето Р. постъпило във ветеринарната клиника с ухапна рана в областта на *****, без чувствителност на задни крайници, като след проведени изследвания и установяване на фрактура и прекъснат ******, след консултация със стопаните било взето решение кучето да бъде *****. Обстоятелството, че инцидентът е настъпил именно на посоченото място не се оспорва между страните, същевременно се установява и от гласните доказателства, доколкото всеки от свидетелите (включително тримата свидетели, които не са очевидци), косвено споделя, че му е известен подобен инцидент.

Не се спори и че отв. Х. К. е управител на фирма „*****“, в чийто двор се отглежда куче от порода „*****“. От гласните доказателства – разпита на свид. Н. и свид. И., се установява, че за кучето са полагали грижа всички служители във фирмата. В тази хипотеза съдебната практика, приема, че именно юридическото лице осъществява „надзор“ върху животното – като наблюдение, хранене, грижа, отговорност и др. (Решение № 249 от 24.09.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1450/2011 г., III г. о., Решение № 851 от 29.12.2010 г. на ВКС по гр. д. № 502/2010 г.). Същевременно от сведенията, дадени от ответника пред РП-Перник, че самият той е *собственик* на кучето от порода „*****“, кредитирани от съда при условията на чл. 175 ГПК, ответникът като собственик е материално легитимиран да

отговаря за вредите, причинени от кучето „*****“, като кредиторът може да иска изпълнение от всеки един от солидарните длъжници – арг. чл. 122, вр. чл. 50 ЗЗД.

Спорно между страните е обстоятелството дали ухапването и фрактурата, довели до необходимост от евтаназия на кучето „*****“ са причинени именно от кучето „*****“, което обстоятелство следва да бъде установено пълно и главно от ищцовата страна.

В процесния случай съдът споделя съображенията, поддържани от ответника и доразвити в писмените му бележки, че сочените правно релевантни обстоятелства, не се установяват при условията на пълно и главно доказване, като мотивите за това са следните.

Съдът прави фактически и правни изводи по предмета на спора, като обсъжда поотделно и в съвкупност, по вътрешно убеждение, всички събрани допустими и относими доказателства. Решаващият съд следва да извърши преценка на достоверността на свидетелските показания и доколко с тях се установяват факти, от значение за спора, респ. да определи силата и степента, в която страната по делото е доказала фактическите си твърдения – така Решение № 700 от 28.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 91/2010 г., IV г. о. При преценка на свидетелските показания съдът, съпоставяйки всички данни, следва да обсъди установява ли се противоречие в показанията, да изложи съображения дали дава вяра на показанията на част от свидетелите и защо и *само ако приеме, че свидетелските показания са достоверни* и са основани на лични, преки и непосредствени впечатления, определени факти могат да се приемат за доказани – така Решение № 176 от 28.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 759/2010 г., II г. о., Решение № 60173 от 15.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1431/2021 г.

За установяване твърдението, че именно кучето на ответника е причинило процесния инцидент, са събрани гласни доказателства чрез разпита на свид. Д.В., който в показанията си пресъздава, че е непосредствен очевидец на инцидента. Показанията му съдът анализира в контекста на твърденията в исковата молба, идентични на сведенията, дадени от ищеца Б. пред органите на досъдебното производство – кредитирани в настоящия процес по реда на чл. 175 ГПК, както и наред с косвените доказателствени източници, събрани чрез разпита на останалите свидетели, изявленията на отв. К. и писмените материали по досъдебното производство досежно характеристиките на кучето на ответника и обичайния начин на отглеждането му, в контекста на житейската логика и опитните правила.

В саморъчно дадените от ищеца Б. сведения от 04.04.2023 г. (аналогични на обстоятелствата, изложени в исковата молба) същият е посочил, че на 04.04.2023 г. е бил на работа и ремонтирал собствената си кола; че *****ът бил вързан за метален кол от *ограда* с повод, на който ищецът го води; около 10,15 ч., обръщайки се към *****а *самият Б. Б. видял* как куче, порода „*****“ дави (бел. души) *****а; ищецът веднага *извикал*, *****то пуснало *****а и избягало. В сведенията си по досъдебното производство ищецът пресъздава фактологията от първо лице, в лично качество, **не** е заявявал други лица, освен него, да са присъствали на инцидента, респ. не е посочил свидетели-очевидци.

Напълно противоположно, в показанията си свидетелят, сочен в настоящото производство за очевидец на инцидента – Д.В., поддържа, че на 04.04.2023 г. на мястото на инцидента бил не само ищецът Б. Б., но също така и синът му В. В., както и самият свид. В., като поправяли служебен бус за предстоящо служебно пътуване на свид. В. към Г. на следващия ден. Посочва, че *****ът бил вързан не на оградата, а на вратата, до подемника (които се намират на около 1 метър разстояние), изяснявайки, че *„където е подемникът, няма ограда. Кучето не е вързано за ограда, а за врата, която дава достъп до склада“* /л. 52-53/. Изрично подчертава, че именно **самият той** – свид. В., **видял** как куче ***** – черно и бяло, тича от съседния двор, **излязъл** от склада, но *****то вече било захапало *****а, и твърди, че самият той е **разтървал** кучетата, а Б. Б. и В. В. били навън, но нито видели, нито чули инцидента, тъй като били с гръб, а компресорът бръмчал.

Свид. В. твърди, че и друг път е виждал кучето „*****“ пуснато навън. Изяснява, че по време или след инцидента не са дошли други хора. В последствие, след посещението при ветеринаря, Б. Б. и В. В. се върнали, разказали, че са приспали *****а и разговаряли с някого от служителите на „*****“ през оградата.

При преценката на обсъдените доказателства съдът констатира, че показанията на свид. В. се разминават в значителна и съществена степен с твърденията в самата искова молба, както и с извъндосъдебните признания на ищеца Б. Б., обективирани в сведенията му,

дадени в досъдебното производство – л. 128, и кредитирани от съда по реда на чл. 175 ГПК. В случая **не** се касае за обичайно и несъществено разминаване в отделни детайли, дължащо се на обстановката, изминалото време, физиологични особености, на обичайно различните когнитивни процеси у хората – паметово-интелектуални способности на свидетеля, спецификата на човешките възприятия, индивидуалните възможности при запаметяване и възпроизвеждане на информация и т.н. Касае се за **съществено** разминаване в твърденията на ищеца – поддържани в исковата молба и в обясненията пред органите на досъдебното производство, от една страна, и показанията на свид. В. от друга страна досежно кое конкретно лице е присъствало на инцидента, непосредствено е възприело инцидента и начина, по който се е случил и лично се е намесило за възпиране на същия, респ. по какъв начин. В случая тези данни, изводими от изявленията на ищеца, кредитирани по реда на чл. 175 ГПК, и разпита на свидетеля **не просто се разминават, а взаимно се изключват**. При тези данни съдът не кредитира като достоверни и почиващи на непосредствени впечатления обсъдените доказателства **в частта** относно настъпването на инцидента конкретно по заявления в исковата молба начин, поради което и само от тях **не** се установява правно релевантният факт именно кучето, стопанисвано от ответника, да го е причинило.

В тази връзка, макар свид. В. да е сочен за очевиден на процесния инцидент, съдът **не** кредитира показанията му като установяващи сами по себе си по несъмнен начин твърдението, че именно кучето „*****“ е нападнало кучето „*****“, а ги обсъжда **наред** с останалата доказателствена съвкупност.

Останалите косвени доказателствени източници също не дават основание за формиране на подобен извод при условията на изискуемото пълно и главно доказване.

Свид. Н. и И. изясняват, че са им били споделени (т.е. пресъздават вторично) **две групи обстоятелства** – **първо**, че е имало инцидент с кучето на ищите и **второ**, че според ищите инцидентът бил причинен от кучето „*****“. Извън тази вторична информация, свидетелите не посочват да са възприели – дори опосредено, други конкретни факти. Свид. К. посочва единствено, че ищцата й споделила, че ******ът бил ухапан от друго куче на паркинга, където си ремонтират бусовете*, но също не изяснява други подробности относно кучето. Извънсъдебно признание не би могло да се изведе и от сведенията на отв. К., който в досъдебното производство единствено посочва, че на 04.04.2023 г. след инцидента с *****а е разговарял с ищеца и сина му, изразил е съжаление и им предложил помощ, но двамата били афектирани и си тръгнали, а в бъдеще ще предприеме мерки за недопускане на инциденти.

От гласните доказателства се изяснява, че **дворът на фирма „*****“ е един от малкото оградени имоти** на района на бившия завод „*****“ – ограден е не само откъм улицата, но и към останалите имоти, включително към имота, където е местоработата на ищеца (свид. Н. – л. 53-54, свид. В., л. 52). Оградата е от метална мрежа- пано, с ширина на отворите около 5 см., няма нарушена цялост и дупки по мрежата, с метална врата, която е постоянно заключена (свид. Н. – л. 53-54, свид. И., л. 134, снимковия материал на л. 81-82). Имотът, където е местоработата на ищеца, **не** е ограден, включително и към пътя (свид. В., л. 52).

Безпротиворечиво се установява, че на територията на бившия завод „*****“ **преминават свободно различни безстопанствени кучета** – от показанията на свид. Н. и свид. И., които разказват, че кучето „*****“ се е заигравало с тях през оградата, както и от показанията на свид. В., включително в частта, с която той посочва, че служителите от фирмата му ги хранят (*„В съседство при паркинга има и други кучета, но те са кастрирани. Има едно-две кученца, които си ги храним. Те са кастрирани и ходят през всички дворове, минават и хората си ги гледат“*). Същевременно свид. Н. и И. изясняват, че безстопанствените кучета били различни като големина, агресивност и т.н., някои от кучетата били прибирани след акции на Общината, като подчертават, че **е имало и друго куче с визуално описание, подобно на кучето „*****“** – в бял и черен цвят. Данни за куче с подобно описание – бяло и черно, намиращо се в близост до бившия завод, се извличат и от данните от Община Перник, във връзка с подаден сигнал от 06.01.2023 г. за кучета, които не проявявали агресия, били обезпаразитени, кастрирани и върнати в местообитанието им.

Свид. Н. и свид. И. изрично подчертават, че кучето „*****“ вече е възрастно (на 8 години според свид. Н., на десетина години според свид. И.), спокойно, никога не е

проявявало агресия, не напада, дружелюбно е както към хора, така и към животни, включително се заигравало през оградата с безстопанствените кучета, които се разхождат наоколо. Посочват, че *****то не е вързано, а се разхожда в двора на заградената част на „*****“, където има възможност да тича, тъй като дворът бил доста голям. Подчертават, че служителите имат изрично указание да пазят *****то да не излиза – понеже като малко е било игриво, а в момента – за да не бъде откраднато, тъй като било породисто и много добро /л. 134-135/. И двамата свидетели твърдят, че кучето не напуска пределите на дворното място на „*****“. Идентично, в сведенията си пред полицията, отв. К. твърди, че отглежда кучето „*****“ от 10 години, не е агресивно, а винаги е показвало дружелюбно отношение както към хора, така и към животни, *затова понякога го пускат на разходка*, но в повечето време стои затворено в двора на „*****“.

Изявленията на свид. Н. и И., че *****то абсолютно *никога* не е било пускано да се разхожда извън двора на „*****“ съдът намира за преувеличени, доколкото същите се разминават с изявленията на ответника, дадени в сведенията му пред полицията, и в тази част съдът обсъжда показанията им по реда на чл. 172 ГПК, при засилена критичност, с оглед служебните им отношения с ответника. В останалата част обаче показанията им са логични и последователни, почиват на системни непосредствени впечатления в продължителен период от време, поради което няма основание да се презюмира, че служебните отношения с ответника изключват достоверността на показанията им.

От докладната записка на полицейския служител, съдържаща официално удостоверение на същия в хода на извършената проверка – л. 124, се установява, че при посещение на мястото на настъпване на инцидента полицейският служител установил, че на кучето „*****“ често се оставят купа с храна и вода, докато ищецът работи, както и че по данни, събрани от полицейския служител от очевидци, *самият ***** много често лаел агресивно към преминаващите кучета*, за да защити храната си.

Ноторно е, че животните развиват териториалност към обектите, които свободно обитават, респ. където им се предлага храна и изграждат хранителни навици. Именно в това е и логиката на диспозицията на чл. 150, ал. 1 б. „ж“ от ЗМВД, която предвижда задължение за собственика или отглеждания да поставя подходящи съдове за хранене и поене по начин, който намалява до минимум агресивната конкуренция между животните. В тази връзка, с оглед правилата на житейския опит, нелогично е именно кучето „*****“ – отглеждано, хранено и обгрижвано от дълги години в различен двор, от различни хора, да е проявило териториална агресия по описания начин – *първо*, при липса на данни в *конкретния* ден *****то да е пускано на разходка извън „*****“, и при невъзможност да излезе само през оградата, *второ*, особено предвид данните, че служителите при местоработата на ищеца са осигурявали храна и вода не само за кучето „*****“, но са хранили и *други* безстопанствени кучета, които системно напълно **свободно** се придвижват по двора на целия бивш завод „*****“, *трето* при индиции за наличието на друго куче с цветови характеристики, идентични на кучето на ответника, *четвърто*, при липса на събрани индиции кучето „*****“ да е агресивно по смисъла на § 1, т. 1 ДР на ЗМВД. Обсъдените данни в контекста на житейската логика и опитните правила съставляват единствено допълнителен помощен критерий, на база на който съдът прецени отделните групи доказателства досежно инцидента.

В гражданския процес поначало релевантните факти биха могли да бъдат установени пълно и чрез верига от косвени доказателства, които преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка да водят до извод за осъществяване на главния факт, предмет на доказване (така Решение № 226/12.07.2011 г. по гр.д. № 921/2010 г. на ВКС; Решение № 31/09.03.2012 г. по гр.д. № 502/2011 г. на ВКС; Решение № 61/01.03.2016 г. по гр.д. № 4578/2015 г. на ВКС). В случая освен показанията на свид. В. (които съдът **не** кредитира, поради изложените по-горе съображения) не са ангажирани други доказателства – включително косвени, при преценката на които пълно и главно да бъде установено обстоятелството, че именно кучето „*****“ е нападнало кучето „*****“.

Доколкото съдът не кредитира показанията на свидетеля В., а съвкупната преценка на останалите обсъдени косвени доказателствени източници не позволява изграждането на единствено възможен извод именно кучето „*****“ да е причинило смъртта на кучето

„*****“, съдът **не** приема соченото обстоятелство за установено по делото при условията на необходимото пълно и главно доказване.

В случай, че страната не установи фактите, на които основава твърдяното субективно материално право и изрично указани □ от съда, съдът дължи прилагане на неблагоприятните последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест. Според тези последици недоказаният факт се счита неосъществил се – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК, и с оглед така приетия за несъществуващ факт съдът не може да даде защита на твърдяното право. Тази процесуална санкция е свързана с неизпълнението на изрично възложената на страната процесуална (доказателствена) тежест (в този смисъл и Решение № 136 от 8.05.2014 г. на ВКС по гр. д. № 4488/2013 г.). При прилагане неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказания факт за неосъществил се.

При липса на първата материална предпоставка, обуславяща основателност на исковите претенции – установена пълно и главно причинна връзка между поведението на кучето на ответника, и настъпилите вреди, е безпредметно обсъждането на останалите елементи, пораждащи фактическия състав на отговорността по чл. 50 ЗЗД, като исковите следва да бъдат отхвърлени в цялост като неоснователни.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на в полза на ответника следва да бъдат присъдени сторените от него разноски, съобразно представените доказателства и списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като недоказани предявените от Б. В. Б., ЕГН *****, Д. Й. Б., ЕГН *****, В. Б. В., ЕГН ***** и А. Б. В., ЕГН ***** – действаща лично и със съгласието на законния си представител Д. Й. Б., срещу Х. И. К., ЕГН *****, обективно и субективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 50, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **по 1000,00 лева**, представляваща обезщетение за **неимуществени вреди**, претърпени от смъртта на домашен любимец – куче на име Р., порода „*****“, причинена на 04.04.2023 г. при нападение от куче от порода „*****“, собственост Х. И. К..

ОТХВЪРЛЯ като недоказани предявените от В. Б. В., ЕГН ***** и А. Б. В., ЕГН ***** – действаща лично и със съгласието на законния си представител Д. Й. Б., срещу Х. И. К., ЕГН *****, субективно съединени иски с правно основание чл. 50, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от **по 1000,00 лева**, представляваща обезщетение за **имуществени вреди**, претърпени от смъртта на домашен любимец – куче на име Р., порода „*****“, причинена на 04.04.2023 г. при нападение от куче от порода „*****“, собственост Х. И. К..

ОСЪЖДА Б. В. Б., ЕГН *****, Д. Й. Б., ЕГН *****, В. Б. В., ЕГН ***** и А. Б. В., ЕГН ***** – действаща лично и със съгласието на законния си представител Д. Й. Б., **да заплатят** на Х. И. К., ЕГН ***** на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **1000,00 лева** – разноски пред Районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Перник: _____